לא הורצה ורמינהי 16 6 איעל מה הציץ מרצה

על הדם יו ועל הבשר ועל החלב שנממא

בין בשוגג בין במזיד בין באונם בין ברצון

בין ביחיד בין בציבור אמר רב יוסף לא השיא

הא ר' יוסי הא רבנן ידתניא ביאין תורמין

מן הממא על המהור ואם תרם בשונג תרומתו

תרומה במזיד אין תרומתו תרומה ר' יוםי

אומר בין בשוגג בין במזיד תרומתו תרומה

אימר דשמעת ליה לר' יוםי דלא קנים דמרצה

ציץ על אכילות מי שמעת ליה יוהתניא ר'

אליעזר אומר הציץ מרצה על אכילות רבי

יוםי אומר יאין הציץ מרצה על אכילות איפוך

רבי אליעזר אומר אין הציץ מרצה על אכילות

רבי יוםי אומר הציץ מרצה על אכילות מתקיף

לה רב ששת ומי מצית אפכת לה יוהתניא

ייכול בשר שנשמא לפני זריקת דמים יהו

חייבין גו עליהן משום מומאה ת"ל יכל מהור

יאכל בשר והנפש אשר תאכל בשר מזבח

השלמים אשר ליי' ומומאתו עליו ונכרתה

יהניתר ° למהורין חייבין עליו משום מומאה

ושאינו ניתר למהורין "אין חייבין עליו משום מומאה או אינו אלא נאכל למהורין חייבין

עליו משום מומאה ושאינו נאכל למהורין אין

חייבין עליו משום מומאה אוציא אני את הלן

ואת היוצא שאינן נאכלין למהורים ת"ל אשר

ליי׳ ריבה יכול שאני מרבה את הפיגולין ואת

הנותרות נותרות היינו לן אלא יו אף הפיגולין

כנותרות ת"ל 9 מזבח השלמים מיעט ומה

ראית לרבות את אלו ולהוציא את אלו אחר

שריבה הכתוב ומיעם אמרת מרבה אני את

אלו שהיתה להן שעת הכושר ומוציא אני את

אלו שלא היתה להן שעת הכושר וא"ת בשר

שנטמא לפני זריקת דמים ואכלו לאחר

זריקת דמים מפני מה חייבין עליו משום

מומאה מפני שהציץ מרצה נממא אין יוצא

לא יו מאן שמעת ליה דאמר אין יוריקה

מועלת ליוצא רבי אליעזר וקתני דמרצה

ציץ על אכילות אלא אמר רב חסדא לא

נב א מיי' פ"א מהל' פסוה"מ הל' לד ובפ"ד מהל' ביאת מקדש הלכה ז: גג ב מיי' פ"ה מהל' תרומות

הל"ז [ח]: נד ג מיי' פ"ד מהל' ביאת

מחדש הל"ו:

ד ןמיי' פי"ח מהלכות פסוה"מ

הלי יבן: גה ה מיי׳ שם הלכה ט״ו:

וח ה מייי שם הנכה טייו. [מיי' פ"ד מהל' קרבן פסח הל' ב]:

במות פט. פסחים לג., ד) פסחים עו., ל) (פסחים מו), ו) ופסחים לה: ע"שו. ז) וזבחים ל.ז. לה. ע"ען, ו) [ומוס טק ח) [פסחים פ:], עו) הא קתני. צ"ק, י) שייך לעיל, כ) [צ"ל ססבור], ל) [במדבר יח], מ) [דף כספורן, ל) [במדבר יחן, מ) [דף פט_], ל דריי דקמני האין מולה על טומאח בשר. צ'יק, ש) [ויקרה על טומאח בשר. צ'יק, ש) [ויקרה פרק דן, ע) [ויקרה א], ש) [צו מריקר טומאה פרשה ט], ל) ואמרינן כו' טומאה המ"ד. צ"יק, ש) במוד הולה המ"ד. צ"יק, ש) במוד הולה הס"ד ואח"כ מה"ד זריקתו בשוגג אם כל"ל, ד) דבסוף. ל"ק,

תורה אור השלם

 וְהַבְּשֶׁר אֲשֶׁר יַּגְע בְּכָל טְמָא לֹא יַאָכָל בָּאַש ישְׁרְף וְהַבְּשֶׁר כֵּל טְחוֹר יאכל בשְׁר: וְהַנְּפֶשׁ אֲשֶׁר תֹאבַל בְשׁר מַנְבח הַשְּלְמִים אֲשֶׁר לִייְ וְטְמָאָתוֹ עְלִיוֹ וְנַבְרְתוֹה הַנְּפָשׁ ההוא מעמיה: ויקרא ז יט-כ

הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה בשוגג וכו' ולח (ח) דש" ה"ה בשוג וכי וגם מסלו עליו מטל בהרימכם מסלו עליו מטל בהרימכם דר יוסי את חלבו לם ליע: (3) ד"ה שהלין דקתני בה: (1) ד"ה שהלין מרלה וכי שלה נהכל הס"ד ומסימ בטמא אין נעמל ומחלים מיינה בשמא אין נעמל בח"ד בשמא אין נעמל בח"ד בשמא אין נעמל בח"ד בייני בשמא אין נעמל בח"ד בייני ביי

גליון הש"ם

גמ' לפתרוין חייבין. ע' זכמים דף מו ע"ב תוס' ד"ה אחד לכלל: שם מובח השלמים מיעם. ע' לקמן דף מו ע"ל מוס' ד"ה משחטה:

רבינו גרשום

רבינא אמר לא איצטרין לאוקומי להני מתנייתא כתנאי לאוקומי להני מתנייתא כתנאי
דטומאתו דקתני בברייתא קמא
דינו בין פשרג בין כמדי
דול משמע (תנו רבנן)
דיניטאב ין בשוג בין במדי
דרקני במדי א יעברי
דרקה במזיד לא הורצה
בשוג הורצה במזיד לא אורצד
בעונים לול היינו וריקתו
בעונים הורצה במיד לא מתנייתא אהדדי דהכי נמי תניא אידך דקתני על מה הציץ מרצה על הדם ועל הבשר ועל החלב במזיד: זריקתו בין בשוגג בין הוה סליקא אדעתין . מעיקרא דהכי קאמר ת״ר דם שניטמא וזרקו בשוגג דהאי בשוגג אניטמא קאי. זריקה בין בשוגג וכו': ולרב שילא הא קתני אידך ברייתא . שנטמא בין בשוגג בין במזיד דאלמא בשוגג ומזיד בתר ברייתא דתני דכי נטמא במזיד לא הורצה. הכי קאמר דהכי תני לה להא ברייתא דעל מה הציץ מרצה כר. דהיינו כי הך ברייתא קמא דאזריקה קאי בין בשוגג בין במזיד:

בשוגג תרומתו תרומה. שהיתה לו שעת הכושר איירי שלא "שוגג. הן קסבר" אין קרבנות מקבלין טומאה. אונס שנטמא בעל ב סמר מיו: יש"ש וש"א מילח מלח במשה ב שומת מלח היא אלא איידי דמנא אונס תלשו אדם טמא ועדיין כרחו. אבל מזיד ורצון חדא מילחא הייא אלא איידי דמנא אונס תלשו ולק שפינ גרשין משקה טופח עליו אין תרומתו תרומה כדמוכה בפ" כל שעה (פסחים רצון: לא הורלה. דכתיב והיה על מצחו תמיד לרצון להם (שמות

ליחיד: בשוגג תרומתו תרומה. דאמרינן בכמה דוכתי (ב"מ דף נו.) ולא משאו עליו חטא (א) ל) אם אינו קדוש נשיחות חטא למה מכאן לתורם מן הרעה על היפה שתרומתו תרומה: במזיד אין תרומתו תרומה. דרבנן הנסוהו משום דהזיד ופליגי בה אמוראי ביבמות בפרק האשהם איכא למ"ד אין תרומתו תרומה בו לתקן את השירים אבל תרומה הוי: ב דמרלה לין על אכילות מי שמעת ליה. דמוקמת להך ברייתה בתרייתה (ב) אליביה (דקתני בה הלין מרלה על אכילת טומאת בשר דהיינו אכילות. להכי נקט אכילות דאעולין כ״ע מודו דנין מרנה דקתני בריש ת"כם) ונרצה לו לכפר עליוש בדם דכתיב (ויקרא יז) כי הדם הוא בנפש יכפר אין לי אלא דם טהור טמא מנין מ"ל (שמות כח) ונשא אהרן וגו' והוא בדם המיירי דכתיב (שם) לרלון להם יאן והכא כתיב ונרצה מה הכא דם אף התם דם ואין לי אלא דם מנין לרבות כל העולים ת"ל לכל מתנות קדשיהם וגו' (שם): יכול בשר שנטמא לפני זריקת דמים. ואכלו לפני זריקה בטומאת הגוף יהו חייבין עליו כרת. ובתורת כהניספ) מלאתי לשון יב] נקיה יכול יהו חייבין משום טומאת הגוף לפני זריקה ובבשר טהור קמיירי ושאינו ניתר לטהורין. כגון אם אכל אפילו בשר טהור יגן בטומאת הגוף קודם זריקת דם עדיין לא היתה ניתרת לטהורים דזריקה היא המתרת: או אינו אלא. הכי דרשינן שאינו נאכל לטהורין אין חייבין יד] משום טומאת הגוף אף שניתר לטהורין: ואוליא את הלן ואת היולא. לאחר זריקה שאע"פ שניתר בזריקה הואיל ועכשיו אירע בו פסול לא יהו חייבין עליו האוכלו בטומחה: היינו לן. טוחמרת לעיל דחייבין עליו משום טומאת מזבח ולא כל הזבחים: אחר שריבה הכחוב ומיעט. כלומר הואיל ומלינו ריבוי ומיעוט: אמרת מרבה אני לן ויולא שהיתה להן שעת הכושר. מון שהרי היתה זריקתו כשירה: וא"ת בשר שנטמה לפני וריקה והכלו בטומהת הגוף לחחר זריקה מפני מה חייבין עליו. הא לא היתה לו שעת הכושר מון ואכן פיגול הוא דמעטיכן דאין חייבין אבל נטמא אפילו קודם זריקה ואחר זריקה אכלו חייב: שהליץ

למיהוי זריקה מעלייתא

וניתר לטהורים קרינא ביה ואע"פ שלח נחכל (נ): נשמח. לפני זריקה

דף לג.): במדרד אין תרומהו תרומה. אע"ג דתורס מן הרעה מו) ולא לעובדי כוכנים: ורמינהו כו'. אלמא לין מרלה אמויד

על היפה תרומתו תרומה כדאמרינן בהאשה רבה (יבמות דף פט:) וכדתנן במס' תרומות (פרק שני מ"ו) התס חזי קלת הכא לא חזי כלל:

דמרצה ציץ על אכילות מי .דיה שמעת מי בהונטרס להכי נחט אכילות דאעולין כ"ע מודו דלין מרלה כדקתני ברים תורת כהנים ונרצה לו לכפר עליו בדם כו' ולא דק בקונטרס דבעולין נמי אשכחן פלוגמא בפרק כינד נולין (פסחים דף עז:): ת"ל אשר דיי'. הכא מוקמינא ליה לרבות לן ויוצא ותימה דבסוף דם שחיטה (כריתות דף כג: ושם) דריש ליה לרצות אימורים דאיסור טומאה חייל אאיסור חלב וי"ל דשקולים הן אבל קשה אההיא דכריתות ל) בסוף פ' ב' דמעילה (דף י:) דריש אימורים מאשר יקרב אל הקדשים דדבר שאין לו ממירין משיקדש בכלי וי"ל דהתם לא מיירי הורצה. אע״פ שלריך

קשיא הא רבי אליעזר הא רבנן אימר רשמעת ליה לר' אליעזר דמרצה ציץ על אכילות דלא קנים מי שמעת ליה אין כי היכי דשמעת ליה לר' יוםי שמעת ליה לרבי אליעור דתניא רבי אליעור אומר בין בשוגג בין במזיד תרומתו תרומה אימר דשמעת ליה לרבי אליעזר בתרומה דקילא בקדשים דחמירי מי שמעת ליה א"כ הא אמאן תרמייה וו רבינא ישאמר ישומאתו בין בשונג בין במזיד הורצה זריקתו בשונג הורצה במזיד לא הורצה ורב שילא אמר זריקתו בין בשונג בין במזיד הורצה מומאתו בשוגג הורצה במזיד לא הורצה ולרב שילא יו יין [הא] דקתני שנטמא בין בשוגג בין במזיד ה"ק נטמא בשוגג וזרקו בין בשוגג בין במזיד

הוא דחייב עליו האוכלו לאחר זריקה בטומאת הגוף "ז: יולא לא. משום דלא הויא זריקה מעליימא דאין הדיך מרצה על היולא דלא יאו לחיב עבר ייאוב מחור ארקס בסומתו שבוף ידי אנט כמו מפוס לכם שיני אל קבי מפניית לה של הרכים הית בפ"ק דמעילה (דף היתה לו שעת הכושר: מאן שמעם לים דאמר אין זריקה מועלם ידו ביולא. למיהוי קרבן כשר רבי אליעור היא בפ"ק דמעילה לו להוציאו ביו לאחר זריקה משום דאין זריקה מועלת לו להוציאו מידי מעילה: אלא אמר רב חסדא לא קשיא. הנך מתניתא דלעיל הא דקתני במתניתא במויד הורלה נמי ביחיד ר"א מדקתני דליך מרצה על אכילות והא דתני לא הורצה רבען: **דלא קנים.** היכא דוריק דם טמא במויד מי שמעת ליה: א**"ר אמאן חרמייה.** להא דקתני הולה: טומאסו בין בשונג. בין שנטמא בשוגג בין שנטמא ישו במויד הורלהים אם זרקו בשוגג והא דחני לא הורלה אמויד דוריקה קאי:

אלא בעולה ושאר קדשים אבל שלמים לא הייתי מרבה כיון דילאו מן הכלל. מ״ר: ורב שילא אמר כו'. ול״ת מאי דוחקייהו דרבינא ורב שילא לשנויי כלל הא מוכח בהדיא בהאשה רבה (יבמות דף 5. ושם) דחדא מדאורייתא וחדא מדרבנן מדקאמר והא הכא דמדאורייתא ארלויי מרלה דתנן על מה הליך מרלה כו' וי"ל דלעולם משמע ליה נמי ביבמות דאפילו מדרבנן נמי קתני על מה הליץ מרלה כו׳ למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה אזריקה או אטומאה אלא דפשיטא ליה דמדאורייתא אין חילוק בין טומאה לזריקה והכי פירושו והא מדאורייתא ארלויי מרלה בכל ענין בין מטומאה בין מזריקה. מ"ר: זריקתו בין בשוגג בין במויד לדחוק הלשון אליביה ניחא ליה לשנויי הכי ולא כרבינא כדאמר בפרק המקין (גיטין דף נד.) גברא לכפורי קא בעי ואנן ניקום וניקנסיה: אשכחן

מוסף רש"י

על מה הציץ מרצה. דכתיכ ונשה החרן הת עון הקדשים שירנו לבעלים (יומא ז.). על הדם ועל הבשר ועל הדם ועל הבשר ועל ההשר הרל בל מעמח הדם בין של החלב. בין שטמח הדם בין שטמח החלב שטמח החלב הלין מרכה, ולא שיהם גבור שטחה לחלב לחץ לין מטסר ייטוש לאלין (פוחדים ווא) לה לא לילין (פוחדים ווא) לה לא לילין (פוחדים ווא) לה לא לילין בל היית הייטוש לאלין בלה היית הייטול אינות הווא לה לא לין בבל היית הייטול היים הייטול אין דם וקאמר הכא ה"מ כשילא אין דמ וקלמור מכל מיית כדולם בפר מון לומילמו שלון ז'כן המלכה על היולם לו שלבד היבר, לכל נעומל בשר קודם היבר, לכל נעומל בשר קודם היבר בשר בהיבר שלים בין בשוגג בין במדיד. והמל למל הולם, בפילד לולן פלוני בה מורלי מד למר מותלמו בין מודיד בין במודיד לו קלוני בה מורלי מד למר מותלמו בין מודיד לו לודקמו ביוגג לין במודיד לו דיקמו הוב לין במודיד לו חדל מודר ליפכל (שם). בין ביחיד. בקרבן יחיד, מזיד ורלון לחד ה). אין תורמין מן הטמא על הטהור. לכתחלה שמפקיד את הכהן (פסחים לג. וכעי"ז יבמות פמ.). בשוגג. שלא ידע בלחו, מוהבשר השר יגע בכל טמח לה יהכל (דעיד מו). אין הציץ מרצה על אכילות. מאה שנגע בבשר ובשירי מנחה הנאכלים. אלא על טומאת תמה המוכנים, מכו של קוממת הדם וקמלים (פסחים נוו.). אין זריקה מועלת ליוצא. זריקה אינה מועלת ליולא להוליאה מידי מעילה (מעידה וו).

שימה מקובצת

6) על מה הציץ מרצה. אלמא d) על מה הציק מרצה. אלמא מהני ריצר צ'ין דאריצ'י דנטמה או דריק ליה כשבי: 2) ועל הבשר. הצ'יה למאי מהני ליה אפשר דהא כתיב והבשר אשר ינע בכל טמא לא יאל דלריי דאמר אם אין בשר אין דלריי דאמר אם אין בשר אין לאחשובי בשר כמאן דאיתיי וליותף הדים עליה ולא חשבינן לאחשובי השר לליה ולא חשבינן לאחשובי הדי לליה ולא חשבינן לאחשובי המי לליה ולא חשבינן לאח מבינו או ליה מאר לידי ליה כמאד ולידית הצפי לריה ולא בילי . ליה כמאן דליתיה ואפי׳ לר״א . דאמר יש דם אע״פ שאין בשר . אפ״ה מהני ליה ריצוי ציץ א) לאקבועי בפיגול [ולהוציאו]

א) וכן אמרינן בפסמים דף ע"מ, ע"ש. ב) נדלייל שיקריצו 🎝 נראה דעס"ה ול"ל והכא כמיב ונרלה לו לכפר מה הכא כר. ד) נראה דלי"ל זריקמו כו' וטומאסו היה בין בשוגג ובין במודג חודלה אם כר.

הוי. הס"ד ומה"ד רבי יוסי אומר דלא קניס לגביה (טומאה) [תרומה] א"כ הא דקתני יחיד במזיד לא הורצה רבנן היא והא דתני הורצה רבי יוסי היא הס"ד ומה"ד דמרצה: י(6) לרצון להם. ג) ובכשר כתיב ונרצה להם מה הכא: יכן לשון. אחר הרי, הסיד המדיר דבי יוסי אומר דלא קייס לגביה (מוסאת) (מו נמון איר בות או קוב. יוחי בעם יותר הרי בעם יוסי אומר דלא בייסי אומר בייסי אומר בייסי אומר בייסי אומרים בייסי בייסי אומרים בייסי מומרים בייסי אומרים בייסי בייס